

¿Què vol dir "fer la voluntat de Déu?"

Dm, 20/11/2018 per Josep Lligadas

[Una font que raja sempre](#)

¿Què entenem quan utilitzem, o sentim, una expressió com ara "fer la voluntat de Déu"? ¿O altres expressions semblants com ara "complir els designis de Déu", o "servir Déu amb una vida que li plagui"?

La primera de les expressions, "fer la voluntat de Déu" és una expressió que prové de manera clara del Nou Testament: la carta als Hebreus, per exemple, diu que Jesús ha vingut al món a fer la voluntat de Déu (Hebreus 10,5-7), i el mateix Jesús, a Getsemaní, demana a Déu que li estalvi aquell tràngol, però alhora es manifesta disposat que es faci la voluntat de Déu i no la seva pròpia (Mateu 26,36-46; Marc 14,32-42; Lluc 22,39-46); i, en el pàrrofe, Jesús també ens convida a demanar que es faci la voluntat de Déu a la terra tal com es fa en el cel (Mateu 6,10). Pel que fa a les altres dues expressions que he citat, cal dir que no les trobem directament en els textos bíblics, però sí en els textos litúrgics i de pregària.

Torno al que deia al començament: quan utilitzem o sentim expressions com aquestes, ¿què entenem? I més encara, ¿què entén una persona que no provingui del món cristià?

De fet, si ens fixem en el sentit que tenen les paraules en la nostra cultura, fer la voluntat d'un altre vol dir sotmetre's al que ell decideix, tant si això que ell decideix és bo o és dolent, i tant si m'afavoreix com si em perjudica. I si d'aquesta expressió passem per exemple a la de servir algú altre amb una vida que li plagui, aquest sotmetiment queda encara més remarcat, en dir que del que es tracta és de procurar-li plaer a aquest altre a qui servim.

Evidentment, nosaltres, els creients, ja ho sabem que això no és així. Sabem que la voluntat de Déu és precisament el seu projecte d'amor: si diem que volem que a la terra es faci la seva voluntat tal com ja es fa en el cel, el que estem dient és que, tal com al cel ja es viu plenament la vida d'amor de Déu, volem que aquí a la terra també es visqui aquest amor. I també sabem que, precisament, el que li plau a Déu, allò que li procura plaer -aplicant-li a Déu un llenguatge realment molt humà!- és precisament que el seu amor arribi a tothom...

Però, sens dubte, no és aquesta una manera gaire planera de parlar... Ens obliga a donar a les paraules un sentit diferent del que tenen en el llenguatge habitual, i no ens evoca directament el que volem dir, de manera que esdevé una barrera més aviat innecessària en la nostra relació amb Déu. Sí, és cert que dir que volem fer la voluntat de Déu porta unes connotacions que ens recorden que, en efecte, Déu és més gran que nosaltres i és la plenitud de la nostra vida. Però aquestes connotacions no crec que compensin en aquest cas les barreres que creen.

I tot plegat té, a més, una altre aspecte més greu. Estem en un món secularitzat en què molta gent no té ni idea del sentit del llenguatge religiós. I alhora, estem en un món supercomunicat en què tothom pot trobar-se en qualsevol moment amb una expressió de llenguatge religiós. Un llenguatge com el que estem comentant, ¿quin efecte farà en els no creients?

En definitiva: tenim un repte greu amb la manera de parlar de Déu i de parlar a

Déu. I em pregunto: ¿això de “fer la voluntat de Déu”, no ho podríem traduir, per exemple, amb l’expressió “fer realitat el projecte d’amor de Déu”? Mirem com quedaria el parenostre: “Que el vostre projecte d’amor es realitzi aquí a la terra tal com ja es realitza en el cel”. Jo crec que està prou bé...

I és que la imatge de Déu que les nostres paraules denoten és un element bàsic tant en la vivència que tenim de la fe com en la percepció que en tenen els que no la comparteixen. I podríem afegir aquí uns quants exemples que fan pensar. Per exemple, el fet que en les nostres oracions litúrgiques anomenem a Déu, habitualment, amb paraules de poder com ara “Déu omniptent i etern” o altres de semblants, en comptes d’anomenar-lo Pare com Jesús ens va dir que havíem de fer. O l’habitual introducció al parenostre que s’acaba amb la fórmula “gosem dir”. ¿De veritat és una gosadia, un atreviment, dir la pregària que Jesús ens va ensenyar? ¿Tan poc ens fiem d’ell? ¿Tan poc amarats d’ell estem?

Realment, amb el llenguatge religiós i litúrgic hi tenim un repte greu.